

SZTANDAR BIBLIJNY

i Zwiastun Chrystusowego Królestwa

SZTANDAR BIBLIJNY — NASZYM JEDYNYM SZTANDAREM

„Podnieście chorągiew do narodów” — Izajasz 62:10;
Izajasz 8:20; Łukasz 11:28.

„Tedy wyszedł głos z stolicy, mówiący: Chwalcie Boga naszego wszyscy słudzy jego, i którzy się go boicie, i mali i wielcy. I słyszałem głos jako ludu wielkiego, i jako głos wielu wód, i jako głos mocnych gromów, mówiących: Halleluja! iż ujął Królestwo Pan Bóg wszechmogący” — Obj. 19:5.6.

„Dziękujemy tobie, Panie Boże wszechmogący, któryś jest, i któryś był, i który masz przyjść! żeś wziął moc swoją wielką, i ująłeś królestwo; I rozgniewały się narody, i przyszedł gniew twój i czas umarłych, aby byli sądzeni, i abyś oddał zapłatę sługom twoim, prorokom i świętym, i bojącym się imienia twego, małym i wielkim, i abyś wytracił tych, co psują ziemię” — Obj. 11:17,18.

„Bo tak mówi Pan zastępów: Oto Ja jeszcze raz, a to po małym czasie, poruszę niebem i ziemią, i morzem i suchą; Poruszę, mówię, wszystkie narody, i przyjdą do Pożądanego od wszystkich narodów; i napelnię ten dom chwałą, mówi Pan zastępów” — Agg. 2:7,8.

„Albowiem oto Ja tworzę niebios nowa, i ziemię nową, a nie będą wspomniane rzeczy pierwsze, ani wstąpią na serce” — Izaj. 65:17.

„Lecz nowych niebios i nowej ziemi według obietnicy jego oczekujemy, w których sprawiedliwość mieszka” — 2 Piotra 3:13.

„I zatrąbił Anioł siódmy, i stały się głosy wielkie na niebie mówiące: Królestwa świata stały się królestwami Pana naszego i Chrystusa jego, i królować będzie na wieki wieków” — Obj. 11:15.

SZTANDAR BIBLIJNY

i

Zwiastun Chrystusowego Królestwa

MIESIĘCZNIK. Wydawany przez ŚWIECKI RUCH MISYJNY „EPIFANIA” w Nowym Dworze Mazowieckim. Redaktor: Bernard Hedman, Chester Springs, Pa. 19425, USA. Redaktor odpowiedzialny w Polsce: Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17, 05-100 Nowy Dwór Maz.

„DOM IZRAELA BĘDZIE BŁOGOSŁAWIONY”

„Dowie się dom Izraelski, że Ja Pan, Bóg ich, od onego dnia i na potem”

Ezech. 39: 22

(Skrócona wersja tego artykułu pojawiła się wcześniej w naszym siostrzanym czasopiśmie — *Teraźniejszej Prawdzie*)

POMIMO WIEKÓW prześladowań i wysiłków z wielu stron wytepienia ich, pozbawieni ziemi Żydzi w końcu odzyskali swój kraj. W dniu 14 maja 1948 roku państwo Izrael stało się rzeczywistością.

Odtąd historia tego regionu jest nacechowana konfliktami militarnymi, politycznymi i ideologicznymi. Z punktu widzenia wypełniania się proroctw ten sam okres jest świadkiem zadziwiających wydarzeń. Zmiany te w dużej mierze były efektem syjonizmu, ruchu zmierzającego do ustanowienia w Palestynie ojczyzny dla rozproszonych Żydów.

Już w 1818 roku prezydent Stanów Zjednoczonych, John Adams, napisał:

„Ja naprawdę życzę Żydom ponownie niezależnego narodu w Judei, gdyż, jak wierzę, jego najbardziej oświeceni mężowie uczestniczyli w ulepszeniu filozofii tego wieku”.

A w 1891 roku ks. William E. Blackstone przedstawił prezydentowi USA, Benjaminowi Harrisonowi, petycję nawołującą do międzynarodowej konferencji „w celu rozważenia roszczeń Izraelitów do Palestyny jako ich starożytnej ojczyzny”. Między innymi czytamy w niej:

„Dlaczego ponownie nie oddać im Palestyny? Według Boskiego rozmieszczenia narodów jest to ich dom - nieprzenośna własność, z której zostali wypędzeni siłą...”.

Petycja została podpisana przez wielu wpływowych przywódców świeckiego i religijnego świata, łącznie z Johnem D. Rockefellerem, o którym później powiemy więcej.

Wszyscy miłośnicy „Syjonu”, żydowscy czy pogańscy, losem Izraela byli i wciąż są bardzo zatroskani. Biblijne proroctwo jest tak wyraźnie przedstawione w upadku i powstaniu narodu żydowskiego, że można to bez przesady nazwać współczesnym cudem. W tę proroczą tkaninę wplecione są różne charakterystyczne polityczne i ekonomiczne nici. Niektóre z nich prześledzimy w tym artykule, ukazując pewne jednostki, które świadomie lub nieświadomie odegrały opatrznościową rolę w przedstawianiu uwadze świata

„sprawy żydowskiej”, pomagając w realizacji proroctw Biblii.

NARODZINY SYJONIZMU

Teodor Herzl

Węgierski dziennikarz Herzl (1860-1904) jest uważany za ojca syjonizmu. Choć Mojżesz Hess i Leo Pinsker już wiele lat wcześniej byli rzecznikami ojczyzny dla Żydów, ruch ten zaczynał istnieć dopiero dzięki orędownictwu Herzla. Herzl dość wcześnie zrozumiał, że Żyd jest obcy, gdziekolwiek by nie mieszkał. „Sprawa Dreyfusa”, spopularyzowana przez Emila Zolę, upewniła go w przekonaniu, że Żydzi bez własnej ojczyzny nigdy nie będą prawdziwie wolni.

Alfred Dreyfus, Żyd, był żołnierzem w Ministerstwie Wojny armii francuskiej. W 1894 roku oskarżono go o szpiegowanie na rzecz Niemiec, a po wyroku sądu wojennego zesłano go do francuskiej kolonii karnej na wyspie Diabla, w Gujanie Francuskiej w Ameryce Południowej. Ale później wyszło na jaw, że był niewinny, lecz fakt ten został zatajony przez władze na wyższych szczeblach wojskowych. Dreyfus został ostatecznie oczyszczony z zarzutów i w 1906 przywrócony do swego stopnia wojskowego.

Broszura Herzla, *Der Judenstaat (Państwo żydowskie)* w 1896 roku pomogła zwrócić uwagę świata na kwestię ojczyzny żydowskiej. W niej przedstawił w ogólnym zarysie plan autonomicznego państwa żydowskiego pod feudalnym zwierzchnictwem państwa otomańskiego (tureckiego). Rozgłaszanie tych spraw doprowadziło do pierwszego kongresu syjonistycznego w 1897 roku.

Joseph Chamberlain, brytyjski sekretarz kolonialny, został poruszony ciężką sytuacją Żydów wschodnioeuropejskich. Chamberlain zaproponował Herzlowi, który stał się głównym rzecznikiem Żydów syjonistów, różne terytoria będące pod brytyjskim panowaniem jako ojczyznę, między innymi Cypr i Półwysep Synajski. Najbardziej atrakcyjną ofertą było 6.000 mil kwadratowych płaskowyżu Ugandy w Afryce Wschodniej. Chamberlain promował ją jako idealny obszar na osiedlenie się Żydów — „upał na wybrzeżu, lecz klimat w głębi kraju jest znakomity dla Europejczyków. Można

tam uprawiać cukier i bawełnę".

Propozycja ta była omawiana na szóstym Kongresie Syjonistycznym w 1903 roku i zrodziła wiele goryczy. Dla Żydów, którzy uważali, że jedynym prawdziwym domem może być Palestyna, przyjęcie jakiegokolwiek innego obszaru byłoby zdradą sprawy. Herzl zmarł następnego roku.

W tym czasie Palestyna była ojczyzną Arabów i części Żydów, lecz duże tereny były nie zabudowane i nie uprawiane. Dopiero wiele dziesięcioleci później marzenie syjonizmu stało się rzeczywistością. Wydarzenia prowadzące do tego sukcesu są interesującym przykładem tego, jak Bóg realizuje swoje zamierzenia przez (rzekomo) niezależne działania niepodległych państw. Rozważymy niektóre z najważniejszych.

KOLONIALIZM I POLITYKA DZIEWIĘTNASTEGO WIEKU

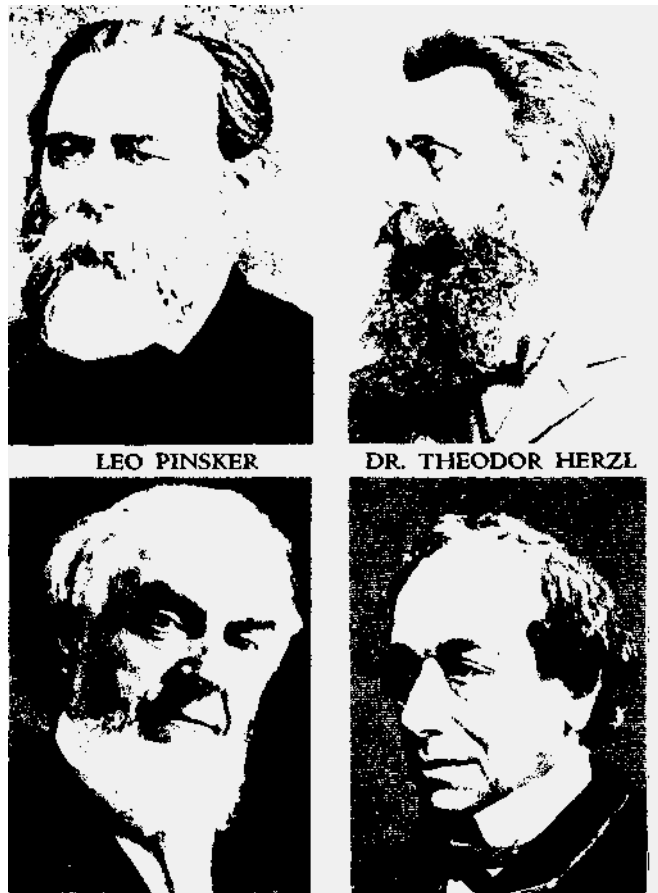
Polityczne i militarne manewry między potęgami tamtych czasów i późnodziewiętnastowieczna kolonialna ekspansja Brytanii pomogły przygotować scenę dla realizacji syjonistycznego marzenia. Pragnienie Brytanii, aby na Bliskim Wschodzie mieć sojusznika, który pomagałby w ochronie jej interesów w kanale Sueskim, było powodem wspierania przez nią sprawy syjonizmu.

Kanał Sueski

Kanał był budowany przez Ferdynanda de Lessepsa przez 10 lat i został otwarty w 1869 roku. Proponował najkrótszą morską drogę z Europy do wschodniego wybrzeża Afryki, Dalekiego Wschodu i Australii. Brytyjczycy traktowali go jako ważne połączenie z daleko rozrzuconymi posiadłościami we Wschodniej Afryce, aż do Półwyspu Arabskiego i Oceanu Indyjskiego.

Gdy premierem był Disraeli (pierwszy Żyd, który kiedykolwiek piastował to stanowisko w Anglii), w latach 1874-80, Brytania wyprzedziła Rosję, swego głównego rywala na Bliskim Wschodzie, i w 1875 nabyła prawie 50% udziałów w Kanale od kedywa Egiptu (kedyw — tytuł wicekróla Egiptu, rządzącego w imieniu sultana tureckiego od 1867 r. do 1914 r.) za 4 mln funtów (wtedy około 20 mln dolarów) i aż do roku 1956, kiedy to Kanał siłą został znacjonalizowany przez prezydenta Gamela Abdel Nassera, sprawowała nad nim znaczną władzę. Zakup ten okazał się bardzo cennym nabytkiem i zapewnił Brytanii dominację na Bliskim Wschodzie aż do połowy obecnego wieku.

Kanał Sueski miał uzyskać jeszcze większe znaczenie na początku XX wieku, kiedy to brytyjska firma naftowa Anglo-Persian (później British Petroleum) sprowadzała ropę do krajów Wspólnoty Brytyjskiej w Afryce z pól naftowych Baku w Rosji.

PASTOR C. T. RUSSELL

BENJAMIN DISRAELI

Nadejście ropy

Ropa odegrała kluczową rolę w czasie następnych kilku dziesięcioleci. Chociaż od wieków wiadano o istnieniu ropy, dopiero w drugiej połowie dziewiętnastego wieku w pełni zdano sobie sprawę z jej handlowych korzyści. Pierwszy prawdziwy szyb naftowy został wywiercony przez Edwina L. Drake'a w Titusville w Pensylwanii, w 1859 roku. Oczyszczona, jako nafta służyła głównie jako płyn do oświetlania lamp. Wykorzystując niedokładności systemu dystrybucji, J.D. Rockefeller do 1878 roku przez swą firmę Standard Oil przejął nadzór nad większością światowego przemysłu. To właśnie w tej branży zrobił swoją fortunę. Później na bazie struktury przemysłowej stworzonej przez Rockefellera zbudowano przemysł paliwowy. Brakowało tylko jeszcze wynalazku silnika „Otto”, nazwanego od imienia swego wynalazcy Nikolausa Otto, który wprowadził zasadę silnika spalinowego.

Lata poprzedzające nadejście wojny w 1914 r. były świadkiem wzmożonej aktywności w wydobywaniu ropy. Od Ameryk po Indonezję i Persję (Iran) firmy prywatne i narodowe prześcigały się, by wydobyć ten produkt z ziemi i wprowadzić na rynek. (Większe odkrycia ropy na Bliskim Wschodzie należały jeszcze do przyszłości). Wprowadzenie przez braci Nobel tankowca do przewozu ropy znacznie zwiększyło transportowane ilości. Te pierwsze, gorączkowe początki doprowadziły do powstania międzynarodowych firm naftowych.

Ropa umożliwiła współczesne działania wojenne. (To się miało okazać szczególnie prawdziwe podczas drugiej wojny światowej: smarowała ona maszyny wprowadzone do działań wojennych i napędzała ich silniki. Narody, które posiadały jej wystarczające zapasy, mogły prowadzić i wygrywać wojnę. W końcowych latach owej wojny Niemcom Hitlera zaczynało brakować tego paliwa; alianci mieli dostęp do jej znacznych ilości, co im pomogło osiągnąć zwycięstwo). Ropa była siłą stojącą za rewolucją samochodową (i rewolucją społeczną, jaka po niej nastąpiła). Wiek dwudziesty " słusznie nazwany został „wiekiem ropy".

Przed I wojną światową Winston Churchill, Admirał Marynarki, w wieku 39 lat podjął decyzję o przejściu Królewskiej Marynarki z paliwa węglowego na ropę. Nie było to pozbawione ryzyka. Dostawy zagranicznej ropy, uważał Churchill, mogły być przerwane przez wrogów Brytanii, podczas gdy węgiel był bezpieczny — wyspy brytyjskie wykształtowały się prawie na nim. Jednak ropa miała przewagę lekkości, pozwalając marynarce na szybsze przeprawy, co było istotnym czynnikiem dla „policjanta", którego terenem nadzoru był świat.

BRYTANIA A BLISKI WSCHÓD

Afryka i subkontynent Azji były dla Brytanii niezwykle cenne. Indie, jako „klejnot" w koronie imperium, oraz region wokół zatoki Bengalskiej — Cejlon (obecnie Sri Lanka), Birma (obecnie zwana też Myanmar) — były ważnymi źródłami dostaw i eksportu dla gospodarki wyspy (i również dla imperium). Rejon ten był także ważny strategicznie, zaopatrując wysunięte posterunki militarne i morskie.

Wpływy na Bliskim Wschodzie dały Brytanii możliwość przekształcenia, a niekiedy tworzenia, mapy tego regionu. Doprowadziło to do powstania sztucznych państw, które przetrwały do dzisiaj — np. Iraku, Iranu, Kuwejtu, Jordanii — i które w wielu przypadkach na przestrzeni dziesięcioleci wznagły trudności konfliktu arabsko-izraelskiego.

Duże południowe obszary Półwyspu Arabskiego były zamieszkałe przez plemiona koczowniców, zjednoczone z czasem przez Ibn Sauda, założyciela współczesnego państwa Arabii Saudyjskiej. Brytyjczycy zgodzili się pozostawić w spokoju plemiona arabskie na południu, jeśli one z kolei zobowiążą się nie stawać przeciwko brytyjskiej władzy.

WOJNA NA HORYZONCIE

Wychodząc jako zwycięzca w 1871 roku z wojny francusko-niemieckiej, nowe Niemcy (państwa niemieckie zostały zjednoczone pod przywództwem Bismarcka) były wschodzącą potęgą i rosnącym zagrożeniem dla dominacji Brytanii w Europie. Ich marynarka z początku lat 1900 powodowała w Londynie duże zaniepokojenie. Poza tym była Francja, konkurent na kolonialnej arenie, żywiąca swą odwieczną niechęć do Brytanii, oraz

widmo niestabilnej Rosji na północy.

Brytania, stając przed nową rzeczywistością polityczną i militarną, od dawna przyzwyczajona do utrzymywania równowagi sił w Europie, została zmuszona do porzucenia swego „wspaniałego odosobnienia" i zawarcia sojuszy ze swymi wcześniejszymi wrogami, w celu ochrony siebie i swych interesów przed tym, co postrzegała jako wrogie aspiracje Niemiec. Zawarła sojusze z Rosją (1907), Francją (1904 i 1912) i nawet z Japonią (1902). Stany Zjednoczone, choć już w tamtym okresie były ekonomiczną potęgą, były odizolowane i raczej trzymały się z dala od europejskich spraw, politycznie i militarnie odgrywały w sprawach międzynarodowych drugorzędną rolę. (Miało to ulec zmianie wraz z przystąpieniem przez USA do wojny w 1917 roku oraz stworzeniem własnej floty i późniejszej rywalizacji z Brytanią i Japonią na wodach międzynarodowych).

W ten sposób rosło napięcie, a kula zamachowca, która powaliła austriackiego księcia w Sarajewie (w Bośni) stała się iskłą, która rozpałała ogień „wielkiej wojny". To właśnie od wybuchu tego konfliktu w 1914 roku podejmujemy kolejną opatrnościową nić i idziemy nią przez życie pewnego wybitnego syjonisty.

Chaim Weizmann

Urodzony w Rosji, Weizmann (1874-1952), był żarliwym syjonistą. Wierząc, że Anglia dzięki swym wpływom na świecie posiadała klucz do realizacji syjonistycznego marzenia o odrodzeniu państwa żydowskiego, w 1905 roku zamieszkał w Manchesterze, w północnym ośrodku przemysłowym Anglii. Mieszkał tam przez 10 lat i ustalił swą reputację jako pracujący naukowo chemik. Opanował język angielski i został wykładowcą. Później w Sopocie, niedaleko Gdańska w Polsce, poślubił Verę Chatzman, studentkę medycyny, i sprowadził swoją żonę do Manchesteru.

Aceton dla Brytanii

Jakiś czas po rozpoczęciu wojny Brytania przeżywała trudności związane z brakiem acetonu, niezbędnego składnika kordytu (rodzaju prochu), używanego do pocisków przez artylerię królewskiej marynarki.

Winston Churchill, podziwiając naród żydowski, słyszał o błyskotliwym Weizmannie i wezwał go do siebie. Mówi się, że Churchill poprosił o „trzydzieści tysięcy ton acetonu". Weizmann przeniósł centrum swych badań do Londynu i wraz ze swym personelem pilnie pracował nad syntezą substytutu acetonu. Udało mu się. Marynarka, zaopatrzona w ten cenny płyn, mogła kontynuować walkę.

BALFOUR I LLOYD GEORGE

Arthur James Balfour, minister spraw zagranicznych w rządzie Lloyda Georga, wyraził wdzięczność narodu.

„Co możemy zrobić dla pana"?, pytał Balfour.

„Dla mnie nic”, odpowiedział Weizmann, „lecz dla mego narodu, ojczyznę w Palestynie”.

Balfour znał Weizmanna od kilku lat i miał dużo sympatii dla narodu żydowskiego. Wiele lat wcześniej, gdy sam był premierem, pisał o międzynarodowym traktowaniu Żydów jako o „hańbie dla chrześcijaństwa”.

Przy pewnej okazji, w Queen's Hotel w Manchesterze, Balfour i Weizmann dyskutowali o kwestii syjonizmu. Balfour wspominał o wcześniejszej propozycji Brytanii dotyczącej Ugandy jako możliwej ojczyźnie. Weizmann, jako rzecznik lobby „Palestyna lub nic” wśród syjonistów, odrzucił tę ofertę.

„Gdybym zaproponował panu Paryż zamiast Londynu, zapytał Weizmann Balfoura, czy przyjąłby go pan?”

„Lecz panie Weizmann, my mamy Londyn”, odpowiedział Balfour.

„My mieliśmy Jeruzalem, gdy Londyn był jeszcze bagnem”, nastąpiła odpowiedź.

Godnym odnotowania jest fakt, że premier Lloyd George, Walijczyk i praktykujący chrześcijanin, znający prorocstwa Starego Testamentu, także był przyjaźnie ustosunkowany do sprawy syjonizmu.

DEKLARACJA BALFOURA

Przewidując koniec wojny i możliwość mandatu — nadzoru ochronnego — nad Palestyną, rząd brytyjski 2 listopada 1917 roku skierował, przez Balfoura, pismo do lorda Rothschilda, przewodniczącego Brytyjskiej Federacji Syjonistycznej, stwierdzając że „rząd Jego Królewskiej Mości przychylnie zapatruje się na ustanowienie w Palestynie domu dla narodu żydowskiego”. Dokument ten stał się znany jako „Deklaracja Balfoura” i był wielką zachętą dla syjonistycznych Żydów na całym świecie. (Pełny tekst Deklaracji zamieszczamy poniżej). Po usankcjonowaniu przez Ligę Narodów Brytania oficjalnie otrzymała mandat w 1922.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych
2 listopada 1917 r.

Drogi Lordzie Rothschild,

W imieniu Rządu Jego Królewskiej Mości z przyjemnością przekazuję Panu następującą deklarację sympatii z dążeniami żydowskich syjonistów, jaka została przedstawiona i przyjęta przez Gabinet.

Rząd Jego Królewskiej Mości przychylnie zapatruje się na ustanowienie w Palestynie narodowego domu dla narodu żydowskiego i dołoży wszelkich starań, aby umożliwić osiągnięcie tego celu, przy czym jest rzeczą zupełnie zrozumiałą, że nie uczyni on nic, co mogłoby zaszkodzić obywatelskim czy religijnym prawom istniejących w Palestynie społeczności nieżydowskich oraz prawom i statusowi politycznemu, z jakich Żydzi korzystają w każdym innym kraju”.

Byłbym wdzięczny, gdyby zechciał Pan zapoznać z tą deklaracją Federację Syjonistów.

Arthur James Balfour

List od Ministra Spraw Zagranicznych Balfoura do lorda Rothschilda zawierający tę Deklarację.

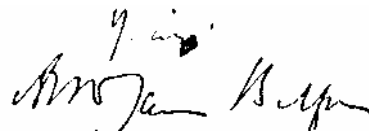
Foreign office,
November 2nd, 1917.

Dear Lord Rothschild,

I have much pleasure in conveying to you, on behalf of His Majesty's Government, the following declaration of sympathy with Jewish Zionist aspirations which has been submitted to and approved by the Cabinet

"His Majesty's Government view with favour the establishment in Palestine of a national home for the Jewish people, and will use their best endeavours to facilitate the achievement of this object, it being clearly understood that nothing shall be done which may prejudice the civil and religious rights of existing non-Jewish communities in Palestine, or the rights and political status enjoyed by Arabs in their country"

I should be grateful if you would bring this declaration to the knowledge of the Zionist Federation

Bohaterowie pierwszych lat

Okres sprawowania mandatu jest pełen nazwisk znanych z żarliwego związku z pierwszymi zmaganiem Izraela i dostarcza interesującego dowodu, że zarówno Żydzi, jak i chrześcijanie, wierzący w prorocstwa Starego Testamentu, byli używani przez Boga do realizacji Jego zamierzeń.

Charles Taze Russell

Zachęta udzielona sprawie syjonizmu przez Charles Taze Russella (1852-1916), poganina, była bezpośrednią odpowiedzią na biblijne zalecenie z Iz. 40:1,2, by „mówić do serca Jeruzalem, ogłaszać mu, że się już dopełnił czas postanowiony jego”. Legendarne wystąpienie Russella przed audytorium złożonym głównie z Żydów na nowojorskim hipodromie w 1910 roku uczyniło wiele w kierunku złagodzenia podejrzeń, jakie Żydzi zwykle odczuwają wobec chrześcijan. Nie próbując ich nawracać, przypomniał im o ich odwiecznym prawie jako narodu Boskiego przymierza oraz jako dziedziców obietnic danych Abrahamowi.

Louis D. Brandeis

Louis D. Brandeis (1856-1941), pierwszy żydowski członek Sądu Najwyższego USA i doradca prezydenta Wilsona, był oddanym zwolennikiem sprawy syjonizmu w czasie, kiedy przez wielu było to uważane za nieamerykańskie. Brandeis przeciwstawiał się tej krytyce, gdy mówił, „Aby być dobrymi Amerykaninami, musimy być lepszymi Żydami, aby być lepszymi Żydami, musimy się stać syjonistami”. W 1914 objął kierownictwo Tymczasowego Komitetu Wykonawczego do Ogólnych Spraw Syjonizmu. Wierzył, że „każdy Żyd w Ameryce musi powstać i być policzony, policzony z nami, lub okazać się, świadomie lub nieświadomie, jednym z nielicznych przeciwnych własnemu narodowi”.

Felix Frankfurter

Doświadczając osobiście uprzedzenia wobec Żydów w społeczeństwie amerykańskim przy końcu dziewiętnastego wieku i początku dwudziestego, Frankfurter (1882-1965) poświęcił się sprawie syjonizmu. Dzięki jego wysiłkom zbierano fundusze i wysyłano je do Palestyny. Kolega Brandeisa, blisko współpracował także z brytyjskimi i amerykańskimi urzędnikami nad stworzeniem warunków zbliżającego się mandatu nad Palestyną. Później miał służyć jako sędzia nadzwyczajny Sądu Najwyższego USA.

David Ben-Gurion

Co ciekawe, najsłynniejszy syjonista tamtych czasów i człowiek, który jako pierwszy premier Izraela w 1948 roku, w tym czasie został zwerbowany do brytyjskiej armii jako kapral w składającym się z samych Żydów 39 pułku Królewskich Strzelców.

Urodzony w 1886 w Płońsku, w Polsce, Ben Gurion (nazwisko oznacza „syn młodego lwa”) osiadł w Palestynie w 1906 roku, lecz jako syjonista został wypędzony przez proniemieckich Turków w 1915 roku. Udawszy się do Ameryki, pomagał w tworzeniu Żydowskiego Legionu, który walczył po stronie sprzymierzonych w pierwszej wojnie światowej.

Najwyraźniej tok jego zajęć był nudny. Pewnego razu nielegalnie oddalił się z obozu, by odwiedzić Chaima Weizmanna, który wtedy znajdował się w Jeruzalem z Komisją Syjonistyczną. Było to ich pierwsze spotkanie. Ceną tego wypadu była utrata stopnia i 30 dni aresztu koszarowego. Jego agresywne spojrzenie na syjonizm miało być w późniejszych latach źródłem tarcia między nim a Weizmannem. Zmarł w 1973 roku.

Trzej poganie ściśle związani z wydarzeniami prowadzącymi do ustanowienia nowego państwa zasługują na szczególną uwagę.

General Allenby

Edmund Henry Hynman Allenby (1861-1936) dowodził brytyjskimi siłami na Bliskim Wschodzie. Pokonał Turków w Palestynie, koronne zwycięstwo odniósł pod Megiddo we wrześniu 1918 roku, po czym, niemal natychmiast, nastąpiła kapitulacja Turcji. Jerozolima została zdobyta bez jednego strzału. Allenby nie chciał wjechać do miasta konno, ponieważ w ten sposób Jezus wjechał do miasta. Allenby był brytyjskim wysokim komisarzem dla tego regionu w latach 1919-25.

T.E.Lawrence

Pułkownik Thomas Edward Lawrence (1888-1935) („Lawrence z Arabii”) stał się znany jako spiskujący z arabskimi rewolucjonistami przeciwko władzy tureckiej. To właśnie Lawrence, jako przyjaciel Arabów i wierzący w prorocтва Biblii, pomógł później w wynegocjowaniu warunków bry-

DR. CHAIM WEIZMANN GEN. EDMUND ALLENBY

LORD JAMES BALFOUR DAVID BEN GURION
tyjskiego mandatu nad Paletsyną.

Weizmann, jako przewodniczący Komisji Syjonistycznej nad Palestyną, w 1918 roku skontaktował się z Allenby'em i razem z Lawrence'em spotkali się z emirem (królem) Feisalem. Zawarte porozumienie określające przyszłą politykę na tym obszarze zostało przygotowane przez Lawrence'a.

W 1935 roku emerytowany Lawrence przeniósł się do domku w Dorset, gdzie mógł „marzyć, pisać lub czytać przy kominku, albo też słuchać sobie z gramofonu Bethowena i Mozarta”. W tym samym roku w czasie jazdy motocyklem gwałtownie skręcił, by uniknąć zderzenia z dwoma chłopcami na rowerach, i poniósł śmierć.

Orde Wingate

Major generał Orde Wingate (1903-1944), brytyjski oficer, mocno wierzył w biblijną obietnicę o powrocie Żydów. Jest dzisiaj czule wspominany przez Żydów. W latach trzydziestych szkolił licznych żydowskich ochotników do walki z arabskimi gangami, wspieranymi przez nazistowskie i faszystowskie reżimy tamtych czasów. Pod jego kierunkiem Moshe Dayan zdobył doświadczenie, którego później potrzebował ten młody kraj.

Wingate mawiał, że „gromadzimy tutaj podstawy pod armię Syjonu”. Później, w czasie drugiej wojny światowej prowadził „Chinditów” — grupę składającą się z Gurków, zachodnich Afrykanów, Amerykanów i Brytyjczyków — w wojnie partyzanckiej poza japońskimi liniami.

Zginął w Birmie w katastrofie samolotu w 1944 roku.

Organizacja, którą pomógł zreorganizować w Palestynie dziesięć lat wcześniej (*Hagana*), stała się podstawą armii nowej republiki. Wioska na górze Carmel, która powstała w 1953 roku otrzymała jego imię.

BIŁA KSIĘGA PASSFIELDA

Tymczasem rosła żydowska imigracja. Do 1928 roku ludność żydowska liczyła 170.000. Z powodu tego napływu wzmożyły się protesty Arabów. Brytania, wrażliwa na arabskie wpływy i zatrwożona arabskimi zamieszkami, wydała w październiku 1930 roku Białą Księgę Passfielda, zalecając moratorium na dalszą żydowską imigrację. Żydzi byli przerażeni. Wciąż przybywali, pomimo ostrych przeciwdziałań brytyjskich urzędników. Między Arabami i Żydami utrzymywało się napięcie.

Wydarzenia prowadzące do drugiej wojny światowej we wrześniu 1939 roku nasilały problemy. Jednak pomimo rozczarowania protektoratem wielkiego imperium Żydzi palestyńscy wiedzieli, że dla nich było korzystnym wspieranie Brytanii w wojnie z Niemcami. Ben-Gurion dobrze oddał żydowskie uczucia, gdy powiedział: „Będziemy walczyć obok Brytanii w naszej wojnie przeciwko Hitlerowi, jak gdyby nie było żadnej Białej Księgi i będziemy walczyć przeciwko Białej Księdze, jak gdyby nie było żadnej wojny”.

Gdy świat wzdrygał się z przerażenia z powodu 6.000.000 martwych Żydów, Żydzi na kontynencie europejskim otrzymali silny impuls w kierunku odwiecznej ojczyzny. Tam, gdzie zawiodły wezwania syjonizmu, następował terror obozów śmierci, a Żydzi tłumnie przybywali do Palestyny w każdy możliwy sposób. Ruszyli naprzód za zmęczonymi brytyjskimi żołnierzami, aby ucałować ziemię, o którą już niebawem mieli walczyć.

Brytania, chociaż w wojnie światowej znalazła się w gronie zwycięzców, wyszła z niej obciążona długami wojennymi, stając przed trudnościami społecznymi, politycznymi i ekonomicznymi w kraju i za granicą. Ogłosiła zamiar odstąpienia od mandatu na rzecz Narodów Zjednoczonych. ONZ przyjęła rezolucję wzywającą do ustanowienia w Palestynie państwa żydowskiego. Osiem godzin przed formalnym wygaśnięciem mandatu 14 maja 1948 roku Ben-Gurion, pierwszy premier, oficjalnie ogłosił Izrael państwem. Chaim Weizmann, który odegrał tak ważną rolę w narodzinach państwa, został, jego pierwszym prezydentem.

PIERWSZE DZIESIĘĆ LAT IZRAELA

Niemal natychmiast nowe państwo zostało zaatakowane przez pięć krajów arabskich — Egipt, Jordanię, Syrię, Liban i Irak. W tym czasie kraj liczył 650.000 żydowskich mieszkańców, kraje napadające miały łącznie 30.000.000 ludności! Najeźdźcy byli dobrze uzbrojeni. Izrael miał tylko *Haganę* uzbrojoną w strzelby, karabiny maszynowe i kilkaset moździerzy. ONZ przeważnie pozostawała

bierna. Izrael skutecznie bronił się sam. W 1949 roku ze wszystkimi, z wyjątkiem Iraku, podpisano zawieszenie broni.

Dla Izraela, w czasie pierwszego dziesięciolecia jego istnienia, głównym źródłem dochodu, w postaci odszkodowań wojennych oraz odszkodowań dla jednostek, były Niemcy. Poza tym kraj ten otrzymywał dotacje z USA. Skończyły się one w 1959 roku, po czym nastąpiła seria pożyczek.

Ludność Izraela potroiła się w tych latach. Przy końcu 1957 roku wynosiła prawie 2.000.000 (łącznie z ponad 200.000 Arabów). Proklamacja niepodległości oświadczała, że „państwo Izrael będzie otwarte dla imigracji Żydów ze wszystkich krajów ich rozproszenia”. Według Ben-Guriona około 1.000.000 imigrantów przybyło do Izraela z 79 krajów w pierwszych 10 latach.

37 rozdział Ezechiela, z jego wizją zebranych i ożywionych kości, jest wspianym obrazem narodu żydowskiego powracającego pod wpływem syjonizmu do „życia”, po wiekach bezdomnego rozproszenia.

WOJNA SZEŚCIODNIOWA

Istnienie młodego państwa" zostało ponownie zagrożone w czerwcu 1967 roku. Trzy lata po utworzeniu Organizacji Wyzwolenia Palestyny (OWP) świat arabski, poprowadzony przez Nas-sera, odnowił swą „świętą wojnę” przeciwko Izraelowi. Izrael, zwycięski również w tym konflikcie, zakończył go z jeszcze większym terytorium. Prawdę mówiąc, ta znamienne błyskawiczna „sześcidniowa” wojna dała mu panowanie nad Zachodnim Brzegiem, strefą Gazy, Półwyspem Synajskim i Wzgórzami Golan. Co najważniejsze, siły izraelskie zdobyły Starą Jerozolimę. Żydzi znowu sprawowali władzę nad miastem króla Dawida.

Izrael sprawuje obecnie jurysdykcję nad terytorium trzy razy większym niż wynosiła poprzednia wielkość, z arabską ludnością, liczącą ponad 1.000.000. Wielką troską rządu było jak sprawować rządu nad tym obszarem. Premier Levi Esh-kol wyraził gotowość rządu do *oddania* większości zajętych terenów (z wyjątkiem Jerozolimy) w zamian za porozumienie pokojowe z arabskimi sąsiadami. Oferta została odrzucona. Na spotkaniu w Sudanie, we wrześniu 1967 przywódcy arabscy oświadczyli, że nie będą negocjować, uznawać ani zawierać pokoju z „syjonistyczną jednostką”.

PRZYSZŁOŚĆ IZRAELA

Wiele wydarzyło się w następnych latach, a szpalty niniejszego czasopisma omawiały to szczegółowo. Nie będziemy się starali powtórzyć w tym artykule całej tej złożonej historii. W chwili pisania tego artykułu Stany Zjednoczone usiłują wypracować porozumienie pokojowe między Izraelem i Syrią. Porozumienie pokojowe osiągnięte z Palestyńczykami jest na skalistej drodze i czas pokaże, czy pomyślnie będzie można rozwiązać kwestie polityczne i bezpieczeństwa.

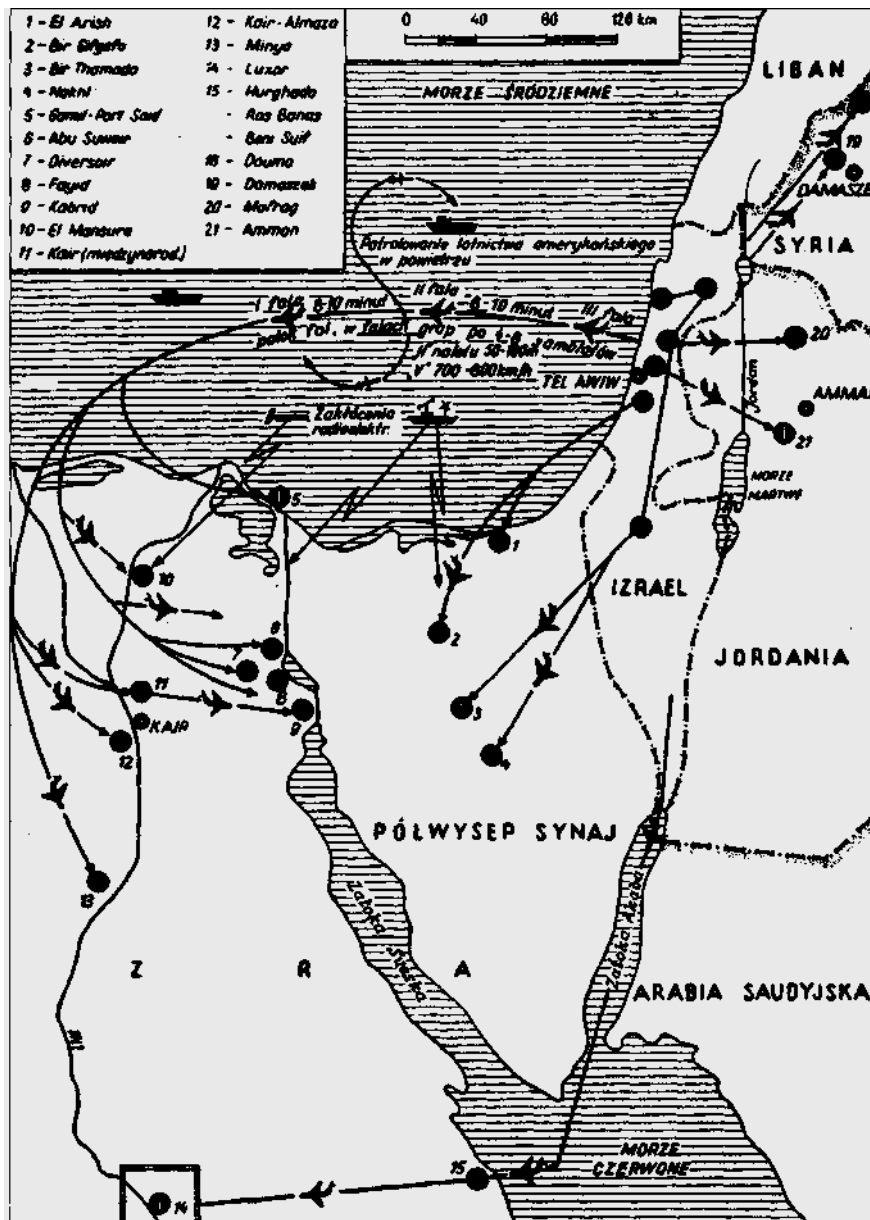
Ale jedna rzecz jest pewna: Izrael pewnego dnia znowu będzie „otoczony” przez wrogie siły — z naturalnego punktu widzenia, nawet jeszcze bardziej przytłaczające niż te w przeszłości. Zobaczmy np. Jer. 30:3,7 i Ezech., rozdz. 36 do 39. W czasie kryzysu, gdy będzie się wydawać, że wszystko jest już dla niego stracone, zostanie uratowany, a Boskie królestwo pokoju ustanowione (Zach. 14:1-9). Wówczas zacznie się wypełniać obietnica dana Abrahamowi, że w jego nasieniu (Izraelu) błogosławione będą wszystkie narody,

których władza Boga „wyjdzie z Syjonu, a słowo pańskie z Jeruzalemu” (1 Moj.12:1-3; Iz.2:2-5).

Napawająca nadzieją perspektywa dla Izraela jest kluczem dla przyszłości ludzkości. W przyszłym wyzwoleniu Izraela leży nadzieja narodów (Jan 4:22; Rzym. 1:16; 11:7-15).

Więcej informacji o syjonizmie i wypełnianiu się proroctw związanych z Izraelem można znaleźć w naszej niesekciarskiej literaturze, np. w broszurze pt. „Żydowskie nadzieje i perspektywy”.

BS,95,65.

Izraelska operacja powietrzna na lotniska państw arabskich (5.VI.1967 r.)

SZTANDAR BIBLIJNY I ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEGO KRÓLESTWA

Niezależny Miesięcznik Religijny wydawany przez Świecki Ruch Misyjny „Epifania”

Czasopismo wolne od wpływu jakichkolwiek wyznań, partii, organizacji i wierzeń ludzkich, związane jest z Bogiem w takim stopniu, w jakim rozumie Jego Słowo. Jest ono wydawane w obronie Prawdy paruzyjnej, udzielanej przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”, jako podstawy wszelkiego dalszego rozwoju Prawdy, w obronie zarządzeń, statutu i testamentu również danych przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi” i w celu przedstawiania oraz bronięcia rozwijającej się Prawdy epifaniczno-bazylijskiej, będącej pokarmem na czasie dla ludu Pana, zgodnie z Jego wolą.

Wszelkie wpłaty na wydawnictwo prosimy dokonywać na rachunek bieżący: Świecki Ruch Misyjny „Epifania”, Zarząd Główny, PKO BP Nowy Dwór Mazowiecki Nr. 10201244 - 22145 - 270 - 1 - 111.

Sztandar Biblijny będzie również wysyłany bezpłatnie tym członkom Ruchu, którzy o to poproszą.